

## Sanje malega Mirčka.

„Mamica, jaz sem zelo zaspan, ali smem iti spat?“ rekel je nekoč mali Mirček svoji materi. Mati mu je to rada dovolila in mu rekla: „Le idi spat dete, toda moliti moraš še poprej in Jezuščka poljubiti ter se priporočiti angelu varuhu, da te bode po noči varoval vsega hudega na duši in na telesu.“ Mirček je storil, kar mu je mati velela, namreč pokleknil je in začel moliti lepo molitvico, katera se tako le glasi:

„Ljubi angel varuh moj,  
Varuj zvesto me nocoj,  
Pred vsem hudim me obvari,  
Celo noč pri meni ostani!“

Nato je šel spat ter je sladko zaspal. Po noči se mu je pa sanjalo, da se je igral na zeleni trati, trgal rožice in lovil metuljčke. Naenkrat pa je prišel k njemu krilat angelček, ki mu je rekel: „Dragi Mirček, pojdi z mano k ljubemu Bogu, da boš videl, kakšno veselje te čaka po smrti, ako boš priden.“

Mirček je šel z angelom po lepi, s cveticami posuti poti v nebesa. Ko pa prideta pred nebeška vrata, potrka angel na nje in sv. Peter jima jih odpre. Kako se je začudil Mirček lepoti, katero je zagledal, ko je prestopil nebeški prag.

Tu je videl razne lepe vrtiče, tam zopet lep travnik in lepo jezerce, ob katerem so se igrali angeli.

Med tem, ko je to opazoval z velikim začudenjem, sta prišla z angelom do božjega prestola. Tu je videl Mirček največjo krasoto, kakeršne še ni videlo človeško oko.

Bog mu reče: „Dragi Mirček, ker si bil vedno priden in si rad molil, dano ti je bilo, da si smeš za nekaj časa ogledovati nebeško kraljestvo, kamor bodeš po smrti prišel, če bodeš vedno priden in rad molil. Zatorej bodi priden ter rad moli!“

Ko se je Mirček v tem prebudil, se je ves radoveden oziral okoli sebe, toda ni videl nič več one nebeške krasote.

Ostal je pa priden in je rad molil, zato ga je pa Bog rad imel že v življenju, po smrti ga je pa vzel k sebi v nebesa.

Zatorej tudi vi, dragi otročiči, radi molite, da bodete prišli, kakor Mirček v nebesa, kjer bodete videli Mirčka in se ž njim veselili pri Bogu.

*Leopold.*



## „Zaradi šmarnic.“

**B**ilo je pred nekaterimi leti v krasnem pomladnem mesecu majniku. Jaz in Bozbertov Jožek sva se že dolgo veselila tega krasnega meseca, ko bodo pognale in vzklike skoro že vse pomladanske cvetke in med njimi tudi duhteče šmarnice.

Nekega dne v začetku divnega majnika pride k meni Bozbertov Jožek in mi naznani, da se je danes odločil, ker je ravno četrtek, udariti jo gor v stelnike po šmarnice, ki jih bodo kmalu rabili v cerkvi. Odkrito povem, da se ni meni nič kaj ljubilo iti gor v stelnike, kakor bi že naprej slutil, da ne bo vse prav. Tudi stariši, posebno še mati, me niso nič kaj radi pustili. Končno so se pa vendar dali preprositi na prošnjo in prigovarjanje Jožkovo. Kmalu nato smo jo mahnili — pridružil se je nama še spičkov Matijček — gor proti stelnikom. Odločili smo se bili ne prej se ustaviti in nabirati šmarnic, dokler ne pridemo v Bozbertov stelnik. Pri tem je tudi ostalo.

Priznati moram, da nas je pot do Bozbertovega stelnika zelo utrudila, zakaj ako pomislite, če človek hodi malo da ne dve uri po grdi, strmi gorski poti in poleg tega pripeka še toplo majniško solnce, tedaj ni prav nič čudno, če smo tudi mi zelo utrujeni dospeli v stelnik, čeprav se je pretakala po naših žilah mlada kri. Nič se nam ni ljubilo na delo. Rajše smo legli v senco divje hruške in prevdarjali, v katero stran stelnika da bi jo mahnili, kje bi bila boljša žetev.

O, kako vse veselo, rekel bi, praznično se mi je zdelo, ko sem ležal pod drevesom. Kamorkoli sem se ozrl, povsodi vse zopet prebujeno, polno obnovljenega življenja. Travne bilke se tako lepo vzdigavajo in pri-